

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. N.
bytem X

zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. KUJI 51741/2018, sp. zn. OOSČ 436/2018 OOSC/120,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. KUJI 51741/2018, sp. zn. OOSČ 436/2018 OOSC/120 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 17. 5. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/24262/2017/17, UID: jihlvp18v00mu9 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, dne 28. 11. 2017 v 13:07:21 hod., v provozu na pozemní komunikaci č. II/602 v obci Hubenov, část obce Nový Hubenov, v blízkosti domu č. p. 30, ve směru jízdy od obce Jihlava k obci Pelhřimov, překročil v měřeném úseku nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h), když mu byla naměřena rychlost jízdy 96 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 93 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Podle jeho názoru prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. K odvolacím námitkám žalovaný dále doplnil, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Pokud se jedná o namítanou záměnu řidiče vozidla, žalovaný připomněl, že policisté vozidlo žalobce bezprostředně po změření rychlosti zastavili, přičemž ho měli neustále na dohled. Záměna řidiče byla proto vyloučena.
5. Následně se žalovaný podrobně zabýval naplněním materiální stránky přestupku. Konkrétně poukázal na skutečnost, že přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti představuje zásadní ohrožení zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. V důsledku vysoké rychlosti totiž nemusí být řidič schopen bezpečně reagovat na nahodilé situace v silničním provozu, přičemž současně dochází k prodloužení brzdné dráhy vozidla. V projednávané věci se navíc jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 43 km/h, což nelze považovat za bagatelní. Případná kolize s jiným vozidlem nebo chodcem mohla mít vážné zdravotní následky či škodu na majetku.
6. Žalovaný se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce, že ze záznamu přestupku nevyplývá, že by byla rychlost vozidla změřena v obci, resp. v místě, kde se nachází zástavba. V tomto ohledu žalovaný odkázal na obsah policejní dokumentace, ze které spolehlivě vyplývá, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost u domu č. p. 30, v jehož blízkosti se nachází rovněž autobusová zastávka, což je spojeno s větším

pohybem chodců. Není tedy podstatné, že se jedná o okrajovou část obce, neboť je zastavena a tvoří součást silnice č. II/602, která je hlavním silničním tahem mezi Jihlavou a Pelhřimovem.

7. Za důvodné poté žalovaný nepovažoval ani námitky směřující proti výši uložených správních trestů. Prvostupňový správní orgán nepřihlížel k záznamům uvedeným v evidenční kartě řidiče starším tři roky, ale pouze hodnotil jak povahu a závažnost přestupkového jednání, tak osobu pachatele.

III. Žaloba

8. V žalobě bylo namítáno, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že nebylo jako důkaz provedeno místní šetření, přestože mohlo napomoci ke zjištění přesného místa spáchání přestupku. Podle názoru žalobce bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno nedostatečným způsobem, což má vliv rovněž na posouzení materiální stránky přestupku.
9. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně dovozoval společenskou škodlivost pouze z naplnění formálních znaků přestupku, což je v rozporu s ustálenou judikaturou. Řádné posouzení materiální stránky přestupku je navíc podmíněno přesným zjištěním místa spáchání přestupku, a to zejména za předpokladu, kdy k jeho spáchání mělo dojít na přehledném úseku pozemní komunikace.
10. Podle názoru žalobce situace v silničním provozu umožňovala jet vyšší než dovolenou rychlostí, aniž by došlo k ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Ze správního spisu ostatně nevyplývá, že by žalobce předjížděl jiný vozidla. Ačkoliv tedy žalobce nezpochybnil naplnění formálních znaků přestupku, nepovažoval dané jednání za dostatečně společensky škodlivé, a to s ohledem na skutkové okolnosti případu.
11. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno dostatečným způsobem, který spolehlivě vylučuje záměnu jednání žalobce s jiným skutkem. Z toho důvody žalovaný nepovažoval za nezbytné provádět důkaz místním šetřením, jak bylo ve správním řízení navrhováno. Stejně tak žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce, že nebyla dostatečně posuzována materiální stránka přestupku. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu, který se otázkou společenské škodlivosti přestupku výslovně zabýval. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. Ve správním spisu se nachází zejména ručně a strojově sepsané oznámení přestupku, úřední záznam, výpis z evidenční karty řidiče, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, mapový podklad získaný z pasportu pozemních komunikací a záznam o přestupku, který obsahuje rovněž výstupní fotodokumentaci z měřicího zařízení. Kromě toho je součástí spisové dokumentace také měřicí zpráva, která byla zpracována za pomoci tzv. kontrolní šablony.
13. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 8. 12. 2017, proti kterému žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce odpor. V důsledku toho prvostupňový správní orgán pokračoval v přestupkovém řízení a vyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 12. 1. 2018. V této souvislosti žalobce zaslal omluvu z ústního jednání ze dne 11. 1. 2018, jejímž prostřednictvím navrhl doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů a odborným posouzením výstupní fotodokumentace. Současně požádal o nařízení ústního jednání.
14. Prvostupňový správní orgán provedl důkazy mimo ústní jednání dne 12. 1. 2018, a to v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Následně bylo vydáno rozhodnutí ze dne 19. 1. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/24262/2017/9, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. Dané rozhodnutí bylo ovšem k odvolání žalobce zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. KUJI 23841/2018, sp. zn. OOSČ 152/2018 OOSC/48.
15. Prvostupňový správní orgán poté nařídil ústní jednání na den 2. 5. 2018, ke kterému se žalobce ani v zastoupení nedostavil, přestože byl řádně předvolán. Během ústního jednání byl proveden důkaz obsahem správního spisu, do kterého byl založen mapový podklad místa spáchání přestupku získaný z pasportu pozemních komunikací, a to s vyznačením domu č. p. 30, u kterého mělo dojít ke změření rychlosti vozidla.
16. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolal. Jelikož prvostupňový správní orgán nepovažoval odvolací námitky za důvodné, postoupil odvolání spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Žaloba **není důvodná**.

21. Žalobce předně namítal, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, a to zejména s ohledem na skutečnost, že správní orgány neprovedly žalobcem navržený důkaz v podobě místního šetření, čímž mohlo dojít k odstranění pochybností ohledně přesného určení místa měření rychlosti, resp. spáchání přestupku.
22. Krajský soud k tomu uvádí, že podle ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů: „*Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Z dikce citovaného ustanovení tedy nelze dovodit, že by bylo ze strany zákonodárce zcela ponecháno na vůli příslušného správního orgánu, zda navržený důkaz provede či nikoliv. Pokud dospěje k závěru, že navržený důkaz je ve vztahu k projednávané věci irelevantní, popř. není způsobilý ovlivnit již dostatečně zjištěný skutkový stav věci, musí jeho neprovedení náležitě zdůvodnit (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, a ze dne 2. 2. 2010, č. j. 9 As 39/2010 – 68; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že ke spáchání přestupku došlo „*na pozemní komunikaci č. II/602 v obci Hubenov, část obce Nový Hubenov, v blízkosti domu č. p. 30, ve směru jízdy od obce Jihlava k obci Pelhřimov*“. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že je takový způsob vymezení místa spáchání přestupku nedostatečný. Skutečnost, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo na území obce, což je jednou ze zákonných podmínek naplnění skutkové podstaty daného přestupku, vyplývá nejen ze záznamu přestupku (zachycena zástavba), ale také z úředního záznamu doplněného o mapový podklad a pasport pozemní komunikace, na kterém je poloha domu s č. p. 30 vyznačena.
24. Kromě naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku má dostatečné vymezení místa jeho spáchání vliv na tzv. nezaměnitelnost skutku. V této souvislosti krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle které nemusí být místo spáchání přestupku vymezeno pomocí GPS souřadnic na metr přesně, ale vždy záleží na individuálních okolnostech případu, jako je především velikost obce či délka daného úseku pozemní komunikace (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42, a ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37).
25. Za dostačující však lze obecně považovat vymezení místa spáchání přestupku nejen názvem obce a konkrétní ulice, ale také směrem jízdy a uvedením čísla popisného domu, u kterého bylo měření rychlosti provedeno. V této souvislosti je nutné zohlednit rovněž skutečnost, že nezaměnitelnost skutku je zajištěna jak vymezením místa a způsobu spáchání přestupku, tak přesným časovým údajem, který je ve výroku prvostupňového rozhodnutí obsažen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 -39).
26. K tomu krajský soud dodává, že oba správní orgány považovaly skutkový stav věci za zjištěný bez důvodných pochybností. Skutečnost, že ke spáchání přestupku došlo v obci, žalobce zpochybnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný pak v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že z obsahu policejní

dokumentace (zejména výstupní fotodokumentace z rychloměru) a mapových podkladů spolehlivě vyplývá, že měření rychlosti bylo provedeno v zastavěné části obce. Nelze tedy dospět k závěru, že by se správní orgány námitkami a důkazními návrhy žalobce ohledně místa spáchání přestupku nezabývaly.

27. V této souvislosti krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, kterou brojil proti neprokázání materiální stránky přestupku. Správní orgány nehodnotily společenskou škodlivost jednání žalobce pouze v kontextu naplnění formálních znaků přestupku, jak bylo v žalobě uvedeno. Naopak se podrobně zabývaly tím, jaké negativní důsledky může mít překročení nejvyšší dovolené rychlosti na reakční schopnost řidiče, prodloužení brzdné dráhy vozidla a případný rozsah újmy na zdraví či škody na majetku při vzniku kolize s jiným účastníkem silničního provozu.
28. Žalobcem namítaná skutečnost, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo na začátku obce, nemůže mít v tomto případě za následek vyloučení společenské škodlivosti, která musí být u přestupku dána alespoň v míře nepatrné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Žalobci byla totiž naměřena rychlost jízdy 93 km/h (po zohlednění odchylky měření), čímž výrazným způsobem překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h.
29. V důsledku toho se žalobce dopustil jednání, které představuje závažné porušení pravidel silničního provozu a ohrožuje bezpečnost chodců a jiných řidičů motorových vozidel na pozemní komunikaci, jejichž výskyt lze v daném místě s ohledem na dobu spáchání přestupku předpokládat. Správní orgány proto nepochybily, pokud dospěly na základě provedených důkazů k závěru, že jednáním žalobce došlo k naplnění formální i materiální stránky přestupku.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.
r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.